

primerneplačila za svoje delo, on tirja zase enako pravico, kakor jo ima slednji cunjar, to je: pravico živeti. No sedaj se šele prične pravo kričanje. Glejte tega kruhohlepneža, kateri samo za veleposestnike hodi v žerjavico po kostanj. Kmet je svojih delavnih močij oropan, v mestih pa se nasprotno kujajo tisoči brezposlecev okoli, ki so jih fabrike postavile na zrak. Tu je v našem deželtnem zboru nekdo sprožil misel, naj bi se take brezposlece privedlo do kmečkega dela. Ja, družega nič, se je reklo, seveda samo zato, da bi kmet dobil delavce po ceni.

Glejte ljubi naši deželni poslanci! tu bi si vi naše zaupanje in zahvalo pridobili, to bi bilo tudi nekaj dela za vas, ne pa doma na zapečku sedeti in iz kmeta samo norce zbijati.

Vidite, take izkušnje mora naš kmet prestati, odkar stoji na odprtem bojišču za svoj kruh. Tako, sedaj ne manjka družega, kakor da se vlije na njega še goreča smola in žveplo.

Pa ne, tudi našem kmetu more milejše solnce zasijati in to se bo zgodilo ko bodo kmetje združeni samostojno mislili in le na svojo moč zaupali. Res je, naš kmet je bistrega razuma in zna že dokaj spretno razsojevati ali to je še vse premalo, kar pa mu ni zameriti, če se pomisli, kakšne voditelje ima, kateri vedno

pazijo, da on ja kaj tacega (časnike) v roke ne dobi, skoz kar bi se bolj zamogel pravo od krivega razločevati. Začetek pa je storjen, sredstvo je pri rokah in to je — „Štajerc“. To je naše in bodi tudi vaše prepričanje. Pametni bodo nam dali prav, za druge se pa ne brigamo.

Fej te bodi „Fihpos“!

V tvojem pismu v številki 2, z dne 16. jan. pišeš svojim okajenim prijateljem hišnim očetom in materam: „Ne trpite malopridnega časnika „Štajerca“ in „Rodoljuba“; ker ni vse eno, kajkoli brati, ampak le to, kaj je resnično, lepo in dobro.“ To je res. Dalje pišeš: „To pa hudobni ljudje, ki nalašč lažejo in pišejo take reči, da se poštenemu človeku gnusi.“ Ja pač gnusi in tem bolj gnusi, — če se taki hudobni ljudi nahajajo med duhovniki, kakor je mariborski prefekt Korošec, ki je smrdljive laži spisal o Ptujčanih, a bi bili oni užgali Gregorečov dom — za kar pa je bil, kakor vsak drugi navadni hudobnež na šest tednov ječe, ne samo od porotniške sodnije v Mariboru obsojen, ampak celo kasacijonski dvor (Kassationshof) je to kazen popolnoma potrdil. Ravno tako se je zgodilo kaplanu Muršecu pri sv. Benediktu. Kaj pa še bo zgor imenovani dvor ob Šegulju, ki je nesramno obrekoval radgonskega Vračka v „Südst. Presse“ bomo še slišali. Oj ti pahjeni „Fihpos“ — da zamoreš svojim bralcem take sleparije pisati, in ne pomisliš, da so ravno duhovni pisali, tisti ljudje, ki nalašč v „Slov. Gosp.“ v „Fihposu“ in v „Südsteirische Presse“ lažejo in pišejo, kar je neresnično, nelepo in hudobno. Ali ne pravi Kristus: „Od vsake najmanjše nepotrebne besede bode te mogli račun dajati.“

Z veseljem bo gledal na vas Najvišji,
In farmani bodo častili vas vsi!

16. In ko pa se zadnja vam solza potoči,
Po licu, ki v smrtnem boju trpi,
Ko drugega žitja vam zarja napoči,
Znabiti oko še se naše zrosi!

Rešetar Fronc.

(Konec.)

5. Kako je na železnici dvakrat plačal, potem pa peš šel.

Kadar sem priletel iz šole po kako pozabljeno stvar, rekli so mi mati: „Kdor nima pameti v glavi, mora jo imeti v petah.“ Kruha, sadja ali igrače sicer nisem nikdar doma pustil, a kdo pa more zmiraj misliti na tiste sitne bukvice in na zamazano tablo! Moja pozabljivost je trajala tako dolgo, da so me oče prav pošteno namazali z nekim strašansko hudim zdravilom — če se ne motim se pravi brezovo olje — in od istega časa imam pamet vedno v glavi.

Župnik: „Saj imamo še cerkvene zvonce,
„Saj ve voda je, ki z njo škropim.“

11. „Men' je le za mojo kuharico,
„Ki dnes mora 14 dni pod ključ,
„Kdo bo pekla sladko mi potico,
„Kdo — ugasni — večer mojo luč!“

12. Zdaj repo začel je naš župnik tud' jesti,
Al' repe pa neke prav trde so,
Vi župnik le pustite Repo, kak kava na cesti,
Drugače znabiti še — medlo vam bo.

13. Mi kmetje pa gorski si bomo zvolili
V občinski odbor poštene može,
In Sattlerja z „Fihposom“ bomo po
Če on nam sam rad od hrama ne gre!

14. Vi župnik pa stopite s srcem pobožnim
Pred matere gorske razsvetljen altar,
Tam molite v prid dušam podložnim,
Saj tudi molitev vam nebo na kvar!

15. Znabiti oče nebeški usliši,
Kaj grešna duša od njega želi,

Kako bodo tedaj taki pisarji pred večnim sodnikom obstali — če nje že posvetna gospoda tako oistro kaznuje, in sicer nje, ki bi mogli biti luč ljudem, da bi videli njihove dobre dela.

Če tedaj hočete ljubi očetje in matere si ohraniti mir in ljubezen do vsih ljudi, tako ne pustite v Vaše hiše ničvrednih, očitno obsojenih časnikov kakor so „Slov. Gospodar“, njegov sinček „Fihpos“ in „Südst. Presse“, ker ti trije Vam prav v oči pihajo, da bi njihovih ničvrednih dejanj ne videli — in kakor slepci verjeli, kar Vam sporočujejo. Kristus naš in njihov gospod pa pravi: „Varujte se lažnjivih prerokov, ker od zunaj so ovce od znotraj pa zgrabljivi volkovi.“ Kako zamoreš nadalje farizejski „Fihpos“ svojim dopisnikom svetovati sledeče: Prosimo pa, da ljudi brez potrebe ne zbadate, da si potem eden ali drugi stem pomaga, da drugega zdela v časniku.“ Ti praviš: posebno „Štajerc“ je baje v tem mojster.“ Oho, jaz pa mislim, da so le Korošec, Muršec in Šegula pravi mojstri obrekovanja in laži in znemirjenja med krščanskimi ljudmi. Kaj ne?!

Dalje pišeš in modruješ: „S takim zbadajem se nikdo ne poboljša. (To je res.)“ Treba je v časih mahnuti po osebah. Pa takrat se mora to zgoditi ne iz osebnega sovraštva, marveč iz ljubezni do resnice in ljudske blaginje, brez natolcevanja; za vse pa, kar pišeš, moraš imeti trdne dokaze.“ — Oj, oj, kake trdne dokaze so imeli imenovani v svojih spisih, s katerimi so mahali po osebah, da jih celo kasacijonski dvor ni mogel spoznati, da ljubijo resnico in blagor ljudstva, ampak ravno osebno sovraštvo do drugači mislečih in nemško govorečih poštenih ljudi.

Kako bodete očetje, matere, mladeniči in dekleta vskliknili, kader bodete prej ali slej spoznali, za kaj se gre pri „fihposovcih“ — namreč: Vas ob osebno in lastno mišljenje in prosto voljo spraviti, da Vas bodo lažnjivi preroki ložje vodili kakor slepce; in

Fronc pa je imel pamet v petah še kot star mož. Zgodila se mu je namreč ta-le nezgoda:

Enkrat je napravil v Ljubljani prav dobro kupčijo. Zato se mu ni ljubilo iti peš domu, ampak se je mislil peljati po železnici. Kupil si je karto in vstopil v vagon. Konduktar takoj pride in hoče videti vožni listek. Fronc je iskal in iskal po vsih aržetih, pa ga ni mogel najti. Moral je z voza in hajd po drugega. Že zopet je sedel v vozu. Ko se je pa obrisal, padla je prva karta iz robca. Hitro je vstal in letel h kasi, da bi jo vrnil. Konduktar je klical za njim, naj ostane ker ni več časa oditi. Fronc ni hotel ubogati, marveč je rekel: „Bom hitro nazaj pršu!“ A prej, ko je prišel do okna, zažvižga mašina in vlak se je začel premikati. Rešetar je skočil za njim, toda bilo je že prepozno. — Vse „gromske strele“, ki so letele iz njegovih ust na „peklenski ajzlpon“, mu niso nič pomagale, moral je vzeti pot pod noge, čeravno je dve karti imel.

6. Kaj je Fronc telegrafiral.

Pregovor pravi: „Norc ima srečo.“ Tudi Fronc

10.000 kron, to pa je nekaj, kar v „Fihposovi“ mošnji precej ropoče, Vam pa, kakor „Fihpos“ misli, ena Krona ne da v žepu miru in da bi Vam ena pipa tobaka ali ena kupica vinca, kar si tako težavno prislužite, škodovala med tem ko „fihposovci“ najboljše in imenitne cigare kadijo in najboljšo kaplico vinca in piva zavživajo za Vašo ničljevo krono. Kedaj bodete z odprtimi očmi začeli gledati? Strmska treska.

Kako je Pintarjev France v ogleda hodil.

Novo je leto spet se začelo,
Staro odišlo proč je od nas;
Mlado in staro, vse je veselo,
Ker je priromal — fašenski čas.

Marsikter' oče že omaguje,
Ne more več „virtiti“ s svojo ženoj,
Svojega sina on napeljuje:
V ogledi idi, France, nocoj!

Sinko je starše milo pogledal:
Nebom nič dobil, ker „Štajerca“ 'mam;
Znate, kak' „Fihpos“ je večkrat povedal:
Dekle le hoče, kdor njemu je vdan.

Kaj boš to brbral, 'met moraš nevesto,
Kaj je dekletam toga le mar!
Njim je le ljubše, če srce je zvesto;
Zakoncem to, najlepši je dar.

France zdaj suknjo s klina potegne;
S strahom obleče, gre soseda zvat';
Tam pa pri okni milo si zdehne
Sosed, zdaj grema nevesto iskat!

Sosed ne gleda, hitro priskoči:
Hodima, hodima, čas ti je že.
Hitro hodila, po temni sta noči,
In Francetu bilo, je močno — srce.

je imel veliko srečo. Podedoval je za svojim stricem dekanom 2000 goldinarjev. To svojo srečo je še hotel povečati, t. j. želel je še bolj bogat postati. V konzumu je slišal, da si trgovec lahko v kratkem času kar cele mernike zlata in srebra nagrabi in zato je sklenil, začeti z živinsko kupčijo. Šel je v Trst in se dogovoril z nekim velikim mesarjem, da ga bode zalagal z razno živino.

Dobri prijatelji so mu odsvetovali, jeden mu je neki celo rekel, da bode tedaj bolj bogat, ko bo njegov pes rogat, pa vse prigovarjanje ni nič pomagalo. Kupoval je, kar mu je kdo ponudil, če je le imelo pod kožo malo mesa. Ker ni bil vaje kupčije in ker je Tržačan le na vago jemal, imel je že v pol letu blizu 1000 goldinarjev izgube, kar ga je tako razjezilo, da je trgovino pustil.

Znanci so se mu zdaj prav debelo smejali. Še več smeha pa je bilo v Ribnici, ko se je izvedelo, kaj je Fronc pred božičnimi prazniki v Trst telegrafiral, namreč:

„Zdaj so že vse svinje na štacijonu, jaz tudi.